

2008-03-24, Ponedjeljak, 24 Ožujak 2008

KAZNENA PRIJAVA

Goran Jurišić

HRVATSKI CENTAR ZA ISTRAŽIVANJE ZLOČINA **KOMUNIZMA**

Komentar tvrdnji nekadašnjeg komandanta vojne OZNE, druga Hršak Stjepana, i nekadašnjeg funkcionara Saveza komunista Hrvatske i SKJ, Stjepana Mesića, u razgovoru za „Jutarnji list“, objavljen 9. veljače 2008. godine.

Umjesto razgovora s podnositeljem kaznene prijave protiv nekadašnje politkomesarke partizanske XI. dalmatinske brigade 26. divizije Jugoslavenske armije, drugarice Milke Planinc (rođena Malada), koju je godine 2006. nadležnom Državnom odvjetništvu podnio *Hrvatski centar za istraživanje zločina komunizma*, redakcija *Jutarnjeg lista* organizirala je interview s osnovano osumnjičenom ratnom zločinkom Milkom Planinc.

Po istom obrascu davanja publicitetu osnovano osumnjičenim počiniteljima partizanskih ratnih zločina je redakcija zagrebačkog liberalnog *Jutarnjeg lista* organizirala i objavila razgovor s drugom Hršak Stjepanom (na fotografiji kazneno prijavljeni Hršak Stjepan, fotografija © Ante Milković, novinar i fotograf JL) , umjesto s podnositeljem kaznene prijave protiv Hršaka, gospodinom Dobroslavom Paragom, predsjednikom Hrvatske stranke prava 1861.

Umjesto razgovora s podnositeljem kaznene prijave protiv Milke Planinc, novinar iz redakcije *Jutarnjeg lista* je telefonom nazvao voditeja Hrvatskog centra za istraživanje zločina komunizma, i nastojao uoči parlamentarnih izbora 2007. dobiti informaciju o tome je li istina da je (pokojni) otac od predsjednika vlade RH g. dr. Ive Sanadera bio borac u Ustaškoj vojsci u Drugom svjetskom ratu, te je pokušao dobiti ime izvora za takvu tvrdnju ali je voditelj Hrvatskog centra za istraživanje zločina komunizma zaštitio svoj

izvor, smatrajući osim toga neprimjerenim da se uoči kampanje za parlamentarne izbore u glasilima objavljuje takva informacija.

Vrijeme je pokazalo da redakcija *Jutarnjeg* nakon izbora nije bila zainteresirana za tu priču koja je vjerojatno trebala u izbornoj kampanji pridonijeti nekakvoj prednosti Socijaldemokratskoj partiji.

Otac od premijera Sanadera, pokojni g. Ante Sander, koji je, nažalost preminuo u vrijeme izborne kampanje, bio je potencijalni svjedok u postupku protiv kazneno prijavljene Milke Planinc jer se 1945. našao kao ratni zarobljenik u koloni smrti na Kočevskom rogu.

Ostali su, međutim, još neki živi suborci od pokojnog Ante Sanadera koje Državno odvjetništvo do danas ne uzima u obzir kao svjedoke partizanskog ratnog zločina.

JUTARNJI LIST 09.02.2008.

Stjepan Hršak: Nisam sudjelovao u likvidaciji 25 svećenika u Macelju

Stjepan Hršak koji je pod istragom kaže kako je doznao da je 18 svećenika netko odao i da su poslani na Macelj gdje su i streljani

ZAGREB - Bivši partizanski komandant, 89-godišnjak Stjepan Hršak, s kojim smo danas razgovarali u njegovu stanu na Tuškancu /u Zagrebu/, odlučno je negirao da je 1945. godine likvidirao 25 svećenika i bogoslova na Macelju.

Prema informacijama Jutarnjeg lista, upravo je Hršak predmet istrage MUP-a i Državnog odvjetništva zbog likvidacije 25 svećenika i bogoslova iz Zagreba. Hršak kaže kako je 1992. bio pod istragom zbog tog slučaja, no dodaje da je okružnom sucu tada rekao kako nema veze s tim ubojstvima, pa su sve prijave, kaže Hršak, bile povučene.

Nekoliko puta odlikovani partizan i kapetan prve klase danas nije ni znao da je opet postao predmetom istrage Ministarstva unutarnjih poslova jer s njim, tvrdi, nitko iz policije i Državnog odvjetništva nije već 16 godina razgovarao.

Oslobađali Krapinu

- Početkom svibnja '45. godine ja sam sa svojim bataljunima oslobodio Krapinu i njezinu okolicu. Nismo imali nikakvih problema jer je 90 posto Zagorja bilo uz partizane.

Nakon ulaska u Krapinu imao sam deset zarobljenih domobrana i nikom od njih nije vlas kose s glave pala. Dio sam pustio na slobodu, a dio zarobljenih sam po naređenju poslao na sud u Varaždin.

Nikakve svećenike ja nisam vidio - rekao je Hršak, koji se u lipnju 1945. otišao razdužiti u Zagreb. Ipak, kaže kako je poslije u novinama pročitao da su partizani ubili neke svećenike. Hršak je tada, kaže, od suboraca doznao cijelu istinu.

- 18 je svećenika početkom ljeta s četnicima i ustašama bježalo iz Širokoga Brijega.

Kada su došli do Krapine prije nego što sam je osvojio, svećenici su se odvojili te su se sakrili u samostan.

No, netko ih je dešifrirao i odao pa su ih uhapsili i poslali na Macelj gdje su ih strijeljali - rekao je.

Ispitivali sumnjive

Hršak, koji je nakon rata radio u **MUP-u** /Sekretarijatu za unutrašnje poslove Socijalističke Republike Hrvatske/ gdje je bio pomoćnik načelnika za opću upravu, kaže kako ga tijekom Jugoslavije nije nitko ispitivao o tome do 1992. - Tom Živičnjaku, imena se ne sjećam, spasio sam život. On je bio njemački špijun i kada smo ga uhvatili, htjeli su ga strijeljati, no ja sam rekao da ne može. I onda početkom 90-ih on mene prijavi da sam ubijao neke popove.

To je pokvarenost - rekao je Hršak.

Na pitanje zna li tko ih je ubio odgovora kako nema pojma, prošlo je puno godina.

No, kaže kako je nakon osvajanja Krapine dobio naredbu da u grad mora primiti jednu četu partizana iz Varaždina.

Hršak kaže kako im je predsjednik kotara dao prostorije tamošnje škole u kojoj su zapovjednici ispitivali domobrane, ustaše i sve ostale sumnjive.

Zapovjedao je i Franji Tuđmanu

U jednom od Hršakova dva bataljona neko vrijeme se borio i tada mladi Franjo Tuđmanu.

Hršak kaže kako se nije baš iskazao pa su ga ubrzo maknuli iz "zagorskog odreda", kako su zvali vojnu formaciju kojom je zapovjedao Hršak.

Mesić: Zašto su istrage tajne?

Predsjednik Stjepan Mesić na današnjem primanju granana u predsjedničkom uredu ponovno je napao informativne razgovore koje MUP odnedavno vodi s partizanima osumnjičenima da su počinili ratne zločine nakon Drugoga svjetskog rata.

Mesić kaže kako mu smeta što se te istrage već nekoliko godina vode netransparentno i u tajnosti.

- Treba vidjeti tko to inicira i tko provodi taj postupak odnosno moramo znati tko je optužen i o kakvu se zločinu radi.

Ako se radi o materijalima komisije Vice Vukojevića koja je utvrdila svega desetak mrtvih u Jasenovcu, onda možete misliti koliko je to vjerodostojno. Ratni zločin nikad ne zastarijeva, ali ako se radi o borcima NOB-a, nema potrebe za tajnošću - rekao je danas Mesić.

Predsjednik Mesić komentirao je danas i prosvjed u Zagrebu kojeg ne smatra spornim, već NDH nostalgičare.

- Nezavisna država Hrvatska nastala je tako da je 400 koljača došlo do Karlovca i bez referenduma i glasovanja proglasilo državu. Da nije bilo Tita odnosno da se Hrvati nisu priklonili antifašizmu, vratio bi se kralj Petar Karađorđević, a u Hrvatsku bi došao njegov ministar Dražen Mihajlović i Hrvata bi nestalo. Dio bi četnici poklali, dio bi pobjegao, a dio bi se asimilirao - rekao je Mesić. (A. Mi)

KOMENTAR

Naravno, predsjednik Mesić je u citiranom razgovoru obmanuo čitateljstvo *Jutarnjeg lista* jer prosvjed u Zagrebu protiv *Trga maršala Tita*, pod naslovom «Krug za trg», nisu organizirali nostalgičari za Nezavisnom Državom Hrvatskom niti su se na prosvjedu okupili NDH-nostalgičari nego hrvatski građani koji su zahtijevali od vlasti Republike Hrvatske i gradskoga parlamenta Zagreba ukidanje naziva *Trga maršala Tita* i lustraciju javnog prostora od komunističkih ratnih zločinaca kakav je Josip Broz - maršal Tito.

Nostalgičara je bilo, ali na kontra-prosvjedu, i to oko 200 jugo-nostalgičara koji su se kitili totalitarnim simbolima crvene zvijezde petokrake i srpom i čekićem, i koji su vrijeđali preko 2000 miroljubih prosvjednika.

Uz to, proglašenjem Nezavisne Države Hrvatske spriječen je 1941. i poslije tijekom WWII srpski četnički genocid nad Hrvatima koji je na kraju rata i nakon pada NDH počinjen od strane jugoslavenskih antifašista i partizana u organizaciji politburoa Centralnog komiteta Komunističke partije Jugoslavije, njenog generalnog sekretara Josipa Broza Tita, i komunističke tajne policije OZNE, čiji je pripadnik bio i drug Hršak Stjepan.

Nadalje, kriminalistička istraga protiv osnovano osumnjičenih partizanskih ratnih zločinaca ne vodi se na osnovi izvješća saborske komisije koju je vodio kontroverzni Vice Vukojević, nego na osnovi prijave predsjednika Hrvatske stranke prava 1861., g. Dobroslava Parage, kao i Hrvatskog centra za istraživanje zločina komunizma i nekih drugih udruga iz Republike Hrvatske, i istraga nije bila tajna, kako je sugerirao predsjednik Mesić, nego javna, samo što liberalni mediji poput *Jutarnjeg lista*, i kadrovski titoistička Hrvatska radio-televizija o navedenim kaznenim prijavama protiv Hršak Stjepana, i Milke Planinc i petnaestak partizanskih boraca i komandanata, nisu namjerno htjeli izvještavati, niti novinarski istraživati, naprotiv, drže predsjednika Hrvatske stranke prava 1861., Dobroslava Paragu, i po tom pitanju pod medijskom cenzurom, kao i voditelja Hrvatskog centra za istraživanje zločina komunizma.

Pored toga se predsjednik Republike Hrvatske, Stjepan Mesić, svojim javnim nastupima, u kojima se na poticaj udruge bivših partizanskih boraca, javno zgraža nad kriminalističkom istragom partizanskih ratnih zločina iz 1945. godine, izravno miješa u rad

hrvatskog pravosuđa i u neovisnost Državnog odvjetništva na koje je navodno iz Ureda predsjednika Republike pravljen pritisak koji je bio na tragu sprečavanja podizanja optužnica protiv osnovano osumnjičenih partizanskih ratnih zločinaca koji, usput rečeno, nisu bili antifašisti nego komunisti i revolucionari.

Pokvareni Hršak Stjepan je pak svjedoka vremena Frana Živičnjaka post mortem oklevetao, da je navodno bio njemački špijun, kako bi lažju obezvrijedio Živičnjakovo pismeno svjedočenje kojim ga je teško optužio za izvršenje organiziranog zločina masovnog ubojstva hrvatskih ratnih zarobljenika, svećenika i redovnika te civila u Maclju, 1945. godine

(Knjižica: *«U vječni spomen na hrvatske vojnike, svećenike i franjevence i sve hrvatske mučenike pobijene u svibnju i lipnju 1945. godine na prostorima maceljske šume kod Krapine i logorima u Mirkovcu kraj Sv. Križa-Začretja i Oroslavlju»*)

Hršak tvrdi da se 1992. navodno nalazio pod kriminalističkom istragom zbog istih optužbi kao danas, što je na tragu puštanja dimne zavjese jer je poznata činjenica da su nove «demokratske» vlasti Hrvatske demokratske zajednice 1991. naglo zabranile daljnje ekshumacije žrtava komunizma u Maclju koje su na svoju ruku započeli studenti medicinskog i veterinarskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu nakon što je pokajnik i nekadašnji pripadnik OZNE, Mladen Šafranko, pokazao Franu Živičnjaku točnu lokaciju masovnih grobnica na maceljskoj gori.

Također ne stoji Hršakova tvrdnja o tome kako je navodno 90 posto stanovništva Hrvatskog zagorja stajalo u WWII uz partizane, naprotiv, partizani su činili samo jednu ekstremnu grupu marksističkih fanatika i revolucionara koji su i za vrijeme Drugog svjetskog rata počinili cijeli niz terorističkih napada na hrvatske civile u Hrvatskom zagorju gdje nije bilo stacioniranih talijanskih i njemačkih postrojbi, što je inače glavni alibi za postojanje partizana, te je većina stanovništva Hrvatskog zagorja bila lojalna Nezavisnoj Državi Hrvatskoj.

Svrha postojanja partizanskog tako zvanog zagorskog odreda je bila rušenje Nezavisne Države Hrvatske i uspostava jugoslavenske države i komunizma.

Svakako da se osnovano osumnjičeni ratni zločinac Hršak Stjepan ničega ne sjeća kada su u pitanju partizanski ratni zločini, a kada su u pitanju evidentni zločini, onda ih prebacuje na svoje mrtve

drugove iz drugih partizanskih jedinica i pomoćnih organizacija zločinačke organizacije CK KPH i polibiroa CK KPJ na čelu s maršalom Titom.

Partizanski tzv. zagorski odred kojega je Hršak spomenuo, isti je onaj odred u kojemu se borila i udovica prvog hrvatskog predsjednika Franje Tuđmana, te je i ona poput Hršaka, ali u svojoj knjizi «Moj život s Francekom», pohvalila taj odred fanatičnih marksista, pohvalivši se i poznanstvom s određenim komandantima zloglasnih eksadrona smrti Jugoslavenske armije iz divizije KNOJ, te da su to odlični drugovi koji su i danas njeni dragi gosti u vili u Nazorovoj ulici u Zagrebu.

Recenzenti navedene knjige i njezina blasfemičnoga sadržaja, u kojoj na nekoliko stotina stranica nema ni riječi sućuti za hrvatske bleiburške žrtve, niti se iste uopće spominju, bili su novinar, kojeg nije glas desničara, Milan Ivkošić, i dopisnica iz Washingtona, Jadranka Jureško-Kero, koji su dali izričitu pozitivnu recenziju knjige od Ankice Tuđman, samo što ostaje pitanje da li zbog toga što je autorica navela povijesnu istinu, ili zato što se radi o udovici prvog predsjednika Republike Hrvatske.

Na kraju, u zemljama zapadne demokracije liberalni mediji ne prave intervju s osnovano osumnjičenim ratnim zločincima, osim što eventualno ispred sudnice uzmu njihovu izjavu, ali je nepojmljivo da se de facto ratnim zločincima, na pr. nacističkim ratnim zločincima daje prostor u medijima za artikulaciju njihovih stajališta i opravdanja, jer se u uredništvima tih medija ipak vodi računa o njihovim žrtvama i obiteljima žrtava ratnog zločina.

No, Hrvatska je druga priča, jer u Hrvatskoj se liberalni mediji samo tako nazivaju dok su im uredništva načičkana s bivšim komunistima i aktualnim titoistima, te je tako zvana tranzicija iz komunizma u demokraciju bila tranzicija komunista u bivše komuniste – samozvane antifašiste koji u 8. neprijateljskoj ofenzivi očajnički pokušavaju zaustaviti pobjedonosni juriš povijesne istine koji se ne može zaustaviti jer je već davno izvršen od strane povijesti te je na vladajućoj politici da konačno prihvati realnost povijesnih znanstvenih rezultata strašne istine o partizanskom ratu na tlu Hrvatske u Drugom svjetskom ratu.

HRVATSKI CENTAR ZA ISTRAŽIVANJE ZLOČINA KOMUNIZMA VODITELJ

Goran Jurišić